

Heel stijlvol werkte Varekamp met een grote witte bolhoed om het geluid van zijn trompet te manipuleren, precies zoals dat vroeger ook wel gebeurde. Foto: Ron Thijsen

Michael Varekamp kent z'n jazzgeschiedenis

Recensie

● Hessel Fluitman

In restaurant Le Brocope in Oldeberkoop kun je vele muzikale avonturen meemaken. Was daar vorige maand een gelegenheidstrio dat intense improvisatie jazz anno 2018 te horen, afgelopen weekend dook trompettist Michael Varekamp negentig jaar terug in de geschiedenis van de jazz.

Samen met Efraim Trujillo op tenorsax, pianist Mark van der Feen, bassist Harry Emmery en drummer Erik Kooger bezorgde hij het publiek een leerzame en vooral onderhoudende avond door met grote stappen door de geschiedenis van de jazz te gaan.

Hij zette in met *Shout 'm aunt Tillie* van Duke Ellington uit 1926 toen Ellington nog in de kroegen en de nachtclubs speelde. Heel stijlvol werkte Varekamp met een grote witte bolhoed om het geluid van zijn trompet te manipuleren, precies zoals dat toen ook wel gebeurde. Geheel in de stijl van de reizende muziekgroepen van die tijd, de jaren twintig van de vorige eeuw en eerder, vulde hij met zijn machtige stem de ruime zaal toen hij Fats Wallers' *Honeysuckle Rose* zong. Lekker uithalend en imponerend. Misschien niet altijd academisch zuiver

gezongen, maar wel helemaal zoals dat vroeger gebeurde bij rondreizende groepen, die de mensen op het platteland vermaak brachten. Daarmee kleurde hij de muziek van die tijd prachtig in.

In een eigen compositie, *the Big Easy*, de bijnaam van New Orleans de stad waar de jazz in feite ontstond, gaf hij samen met zijn groep een staaltje collectieve improvisatie weg, waar ze in de jaren zestig, toen de free jazz floreerde, nog een puntje aan konden zuigen. Echter zo speelde men ook al veertig jaar daarvoor: allemaal samen spelen van begin tot eind.

Na de pauze werd de muziek ook wat moderner van snit: de ontwikkelingen in de jazz na de oorlog

werden geschetst. In de klassieker *Manteca* van Bebopgrondlegger Dizzy Gillespie stelde Michael het samenvloeien van Bebop en Cubaanse muziek aan de orde. Elk muzikant kreeg de ruimte om te soleren en pakte die dan ook volledig. Elk voelde zich thuis in die Cubaanse ritmes.

Ook nu weer liet de trompettist een mooi momentje in de jazzgeschiedenis horen: Zoals Miles Davis op een van zijn toenmalige lp's de ballad in ere hield en een trio-opname van de ritmesectie toestond, kregen we nu ook een zéér trage song te horen en de trio-uitvoering van een van de Miles Davis klassieker: *Someday my prince will come*.

Ietwat buiten de historische orde, maar wel heel interessant was het solostuk van Harry Emmery. Daarin liet hij horen dat hij al veertig jaar een fenomenale techniek op zijn contrabas heeft. Nadat het kwintet in het slotstuk het publiek met *It ain't mean a thing, if it ain't got that swing* wild enthousiast had gemaakt, bracht hij in de toegift het opgetogen publiek met de laatste hit van Louis Armstrong *What a wonderful world* weer terug op aarde. Wat je noemt een cooling down van formaat.

Misschien niet altijd academisch zuiver gezongen, maar wel helemaal zoals dat vroeger gebeurde

● Michael Varekamp Quintet in Le Brocope te Oldeberkoop, belangstelling 60 bezoekers